

JANA
VESELÁ

BETYNU NEDÁM

Betynu nedám

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jana Veselá

Betynu nedám – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

JANA
VESELÁ

BETYNU NEDÁM

Text © Jana Veselá, 2025

Ilustrace © Magda Kadlecová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7691-875-7

ISBN e-knihy 978-80-267-5011-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5012-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-994-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Ahoj, jmenuji se Kamil. Asi si myslíte, že to je hloupé jméno. Nedostal jsem ho za trest, ale protože se u nás tak nějak dědí. Táta byl Kamil, děda byl také Kamil. Nesnášel jsem už jako dítě, když na mě volali „Kamčo“ jako na nějakou holku. Oslovení „Kamilku“ jsem snášel se skřípáním zubů jen od babičky. Nakonec se našťěstí uchytilo „Mílo“. Kdo mě neznal, mohl si alespoň myslet, že se jmenuji Milan. Dokonce mi i pár kolegů v práci začalo říkat Milane. Nechal jsem je u toho. Slyším na to víc než na Kamila.

Jako programátor si vydělám docela slušné peníze a díky tomu si můžu dovolit solidní byt v Praze. Sice asi nejsem snem každé ženy, ale považuji se za docela ucházejícího fešáka, na kterého se holky vždycky lepily. Sympaťák, kterému je 37 let s výškou něco kolem metr osmdesát? Ještě dopíšu, že mám hnědé vlasy a zelenohnědé oči a můžu jít rovnou na seznamku.

Abych se vrátil zpátky do reality, tak Kamil mi pak zase začala říkat až Marcela. Moje krásná přítelkyně. Je o čtrnáct let mladší než já, což je super. Je to kočka, každý mi ji závidí. Což je samozřejmě taky super. Marcela je přesně ten typ, za kterým se každý chlap na ulici ohlédne. Zářivá zrzka s vlasy do půl zad. Má zelené oči a plné rty. Je vyšší, měří něco přes metr sedmdesát. Díky tomu má krásné dlouhé nohy. Marcela má štíhlý pas, a přitom pěkná velká ňadra. Má i větší zadeček, říká se tomu postava přesýpacích hodin. Jsem fakt šťastný chlap. Nevěřím, že se někomu opravdu líbí holky bez zadku. A navíc je Marcela vždy upravená. Bez make-upu jsem ji, myslím, ještě neviděl. Starost o vzhled jí zabere hodně času, jen tak něco by si na sebe neoblékla. Mně se to líbí. Je děsně sexy. Marcela umí říct i to mé hrozné jméno tak sexy tónem, jako by říkala „miláčku“.

Mám rád svůj pořádek. Doma čisto, věci pěkně srovnané, každé úterý jdu do posilovny, každý čtvrtek běhat. Občas sauna, kino s Marcelou. Nějaké ty večery strávené spolu doma. O víkendu se většinou zavřu doma sám a dodělávám práci, kterou jsem celý týden odkládal. V pondělí ji odešlu šéfovi a mám zase pár dní klid.

S Marcelou spolu nebydlíme. Vyhovuje nám to. Na víkend většinou někam odjede, je jí triadvacet a má kamarádky ve svém věku. Já na to nejsem. Stačí, že mě tahá do společnosti v týdně. Ráda se ukazuje. Chápu to, je to kus krásné ženské. Potřebuje obdiv. Nedělá mi problém udělat jí radost nějakým tím nákupem. Nejdřív jsem jí zkoušel koupit něco sám, ale dost rychle jsem pochopil, že je lepší, když si hadříky, botičky a co já vím, vybere sama. Dal jsem jí kreditku k účtu, kam jí posílám na tyhle hlouposti peníze. Možná si říkáte, že jsem blázen, ale nemyslím si, že je to něco zvláštního. Kdybychom spolu bydleli, měl bych zase jiné náklady. A těší mě, když jí dělám radost.

Občas mě napadlo, že Marcela bude chtít mít někdy rodinu. Upřímně, když se tak rozhlédnu po svém bytě, kde má všechno svoje místo a představím si ten chaos s dítětem, tak se mi do toho vůbec nechce. Naštěstí je Marcela mladá a sama rodinu zatím vůbec neřeší. Třeba to jednou budu chtít sám dřív než ona. Zatím nám to vyhovuje oběma takhle. Pro někoho jsem možná sobecký, ale pro mě je to pohodlný a klidný život. Na nikom nejsem závislý a žiju si hezky. Nač to měnit?

Tak takhle bych se popsal před necelým rokem. Měl jsem pocit, že je vše v pořádku, pod kontrolou. Žil jsem si svůj spokojený život. Dokud se nestalo něco, co spustilo celou lavinu dalších událostí. Můj život se od té doby naprosto změnil.

Začalo to v jeden úplně normální, neškodný večer, začátkem jara.

Marcela zazvonila u mých dveří, jako vždy krásná. Pamatuji si, že měla vysoké černé kozačky a olivový kabát. Tahle barva jí jde krásně k očím i rezavým vlasům. Vlasy měla vyčesané do drdolu. Pod rozepnutým kabátem měla sukni a béžový rolák. Voněla nějakou sladkou vůní. Používá jen drahé značky a má raději květinové vůně. Z téhle jsem cítil i vanilku nebo něco podobného. Měli jsme v plánu jít ven na večeři a pak se hezky přitulit u mě doma. Tedy, já jsem to měl v plánu. Jenže Marcela s sebou přinesla velkou tašku. Přiznám se, že jsem se nejdřív lekl, že se ke mně stěhuje. Asi bych to nějak zvládnul, ale to, co bylo v té tašce, jsem snesl opravdu těžce. Byl tam pes. Vlastně fenka. Pro milovníky psů bych chtěl uvést, že nepatřím k někomu, kdy by byl na psy zlý, ale já k nim prostě nemám vztah. Podle mého je to zvíře a nepaří do bytu. Rozhodně ne ke mně domů. Ztuhlul jsem mezi dveřmi. To snad nemůže Marcela myslet vážně? Proč ke mně domů přinesla psa? Máme ho někomu hlídat nebo si ho, nedej Bože, chce nechat? Musel jsem se zeptat.

„Marcelo, miláčku, co to je?“ snažil jsem se i tónem hlasu dát najevo, že nejsem nadšený.

„Pejsek,“ odpověděla Marcela a nevypadala, že by si mého rozhořčení všimla.

„Jak pejsek? Čí pejsek?“ začínal jsem znít trochu hystericky a hlavně našťvaně. To přeci nemůže být pravda!

„Přeci můj, je to moje mazlinka. Nejkrásnější čumáček. Dneska jsem si ji koupila. Nemohla jsem ji tam nechat, když jsem ji viděla. Je tak rozkošná.“

Marcela si snad ani nevšimla, že jsem rozhodně proti psovi. Byla ze svého štěněte úplně mimo.

Ježiš, Marcela šišlá, napadlo mě. A objekt jejího zájmu nejsem já, ale nějaké smradlavé zvíře. Možná už brzy bude chtít i dítě? Ne, to ne, o tom mluvila nedávno a zavrhla to jako nesmysl. Tak co je to, sakra, za blbost??

„Marcelko, miláčku, to nemůžeš myslet vážně!“ Napadlo mě asi sto důvodů, proč je to úplně nesmysl. A hned i sto způsobů, jak se toho zvířete zbavit. K mé cti žádný, který by tomu zvířeti ublížil fyzicky, to bych nedokázal. Takové lidi sám nesnáším.

„Ty tomu nerozumíš! Je to moje holčička a je malinká a roztomilá! A má mě ráda! A potřebuje mě! A já ji! Jestli mě máš rád, tak to musíš pochopit!“

Víte, co mě napadlo? Úplně nelogicky mě napadlo, jak je Marcela sexy. Jak je najednou něžná a roztomilá. Já vím, jsem blbec. Ale ono je na ženě přitažlivé, když je něžná a starostlivá. A tak jsem ji prostě vzal dovnitř i s tím tvorem. Postavil jsem tašku se zvířetem v kuchyni na zem a zatáhl Marcelu do ložnice. Věděla, že vyhrála a byla obzvlášť přítulná.

Mezitím to zvíře udělalo louži v kuchyni, což jsem samozřejmě uklidil já. Marcele to přišlo fuj. Dokonale upravená, nalíčená a navoněná Marcela si nedovedla představit, že by měla uklízet čůrání. To zvíře musí pryč! Marcela nemá rozum. Hodi-la by se jí spíš hračka, ne živý tvor.

Na večeri jsme šli i s fenkou. Na venkovní zahrádku, kvůli psovi. Bylo mi zima, ale snažil jsem se působit jako chápající přítel a nedávat to na sobě znát. Vřelo to ve mně ale pořád-ně. Marcela psovi vymýšlela jméno. Ani nevím, co jsem jedl.

Hlavou mi běželo, kam Marcela to zvíře dá, když bydlí v podnájmu s kamarádkou. Jestli se o něj dokáže starat a hlavně, jak moc to ovlivní naše schůzky. Můžu ji přesvědčit, aby si sehnala pro psa hlídání na chvíli, kdy budeme spolu? Doufám, že už to ke mně domů nepřijde.

Marcela na svoji mazlinku pořád sahala a dávala si ji na klín. I mně už toho štěněte bylo líto. Bylo vidět, jak je utahané a chce se někam svalit a spát. Doufám, že aspoň zůstane maličké. Musím se na to někoho zeptat. Vůbec psům nerozumím a jsem si jistý, že Marcela taky ne. Vyfotil jsem si ho a druhý den ukázal fotku kolegům z práce.

„Bulík? Staford? Nebo nějaký druh dogy?“ vyjadřovali své názory mí kolegové. Cože? Slyšel jsem dobře „doga“? To tele, co je větší než člověk? To už mohli rovnou říct Godzilla! To ne! Hned jsem zavolał Marcele a zeptal jsem se, jestli vůbec ví, co je její pes za rasu. Prý jí je to jedno, je to její malinká holčička. Ten, co jí pejska prodával, mimochodem, platba šla z mé kreditky, což mě naštválo ještě víc, říkal něco o bulíkovi a o tom, že fence je asi půl roku.

Takže Marcela má pitbula? Prohlédl jsem rychle všechny možné stránky na netu. Čistokrevný pitbul to nebude, to by stál třikrát víc. Bůh ví, co z toho vyleze. Maličké to ale asi také nebude. Jeden kolega v práci se na fotku podíval a řekl, že to vypadá jako krásné štěně nějakého bojového mixu. Oči to má jako pitbul, i ty široké lícni kosti, ale čistokrevně nevypadá. Bojový mix! Ještě mi to utrhne ruku, až pozná, že ho nemám rád. A že ho nemám rád, to přiznávám. Ne, že bych ho nenáviděl. Už jsem se tu zmínil, že bych zvířeti nikdy neublížil. Ale mít ho rád, to po mě nikdo chtít nemůže.

Ta Marcela se prostě zbláznila! Musí se toho zbavit. Že bych se i já zbavil Marcely, mi proběhlo taky hlavou, ale hned jsem to zavrhl. Tak pěknou holku jen tak neseženu. A mám ji rád. A ona mě potřebuje. Pořád to říká. Dělá mi to dobře. Jsme dobrý pár. A zůstaneme pár, žádní tři se psem!

To byl ale den! Ten den jsem poprvé uviděla svého milovaného páníčka. To je pro pejska ten nejdůležitější a nejkrásnější den vůbec. Ještě jsem toho v životě moc nezažila, je mi teprve pár měsíců, ale tohle vím jistě. Maminka mi říkala, jak to my pejsci a lidé máme, když jsem byla ještě úplně mrňavé štěňátko. Teď už malinká nejsem, mám silné tlapky a podle toho se pozná, že ještě hodně porostu. Maminka říkala, že jsem krásná. Jsem skoro celá bílá až na pár černých flíčků. Mám i roztomilé černé ucho. Určitě se budu páníčkovi líbit.

O mém velkém dni vám to budu vyprávět celé od začátku. Nejdřív se ale musím představit, jako dobře vychovaný pejsek. Jmenuji se Bety. Na začátku jsem neměla žádné jméno. To se klidně může stát. My, pejsci, často dlouho nemáme jméno nebo se nám několikrát za život změní. To, když se nám změní pán. Já jsem také nejdřív neměla jméno. To jsem byla ještě u maminky s bráškou. Pamatuji si na její čumák a břicho. A mlíčko! U maminky mi bylo krásně. Ale pak už jsem baštila sama z misky místo mámina mlíčka a najednou někdo mě i brášku vzal a odnesl od maminky.

My, pejsci, máme své smečky. Ty si hledáme. Většinou nezůstaneme v té, kde jsme se narodili. To vím, nejdřív jsem chvíli maminku hledala, ale pak mi došlo, že už si musím najít svoji smečku. K tomu potřebuji lidi. Jsem chytrá holka. Všechno to vím! Ve smečce je vždycky jeden vůdce. Ten se pozná podle toho, že ho ostatní

poslouchají. A on je za to chrání a shání jim jídlo. Já budu taky poslouchat. Vůdce asi nebudu, to jsou pejsci málokdy. Byla jsem připravená poznat svou smečku!

A pak se to celé stalo. Najednou jsem byla v tašce a ta se houpala a někdo mě nesl ven. Vůně, které jsem dosud znala, byly pryč. Byla tu jen nová vůně. Hodně silná a sladká. Taková jako kytičková, tak silná, až mi to trochu smrdělo. Párkrát jsem si musela kýchnout. To jsem ještě nevěděla, co je parfém. Moje nová panička ho používá, aha. Nevadí, aspoň si ji poznám mezi ostatními lidmi na dálku.

Nasávala jsem ty nové vůně a nová panička mě drbala hrozně dlouhými červenými drápy. Ale vůbec jsem se nebála. Bylo to moc příjemné. Taky mě pusinkovala. Připomínalo mi to trochu olizování od maminky, tak jsem se jí to snažila vrátit. Jsem moc hodná. Chci, aby mě měla nová smečka ráda. Panička mi slíbila překvapení. Páníčka! Jsem hrozně unavená, ale už se nemůžu dočkat.

Panička mě vynesla v tašce do schodů v jednom domě. Docela hezky to tam vonělo. Otevřely se dveře a tam stál můj vůdce smečky! To se pozná hned, jak všemu vládne. Jaký měl hlas, když mluvil s paničkou. Přísný, asi aby bylo vidět, že všemu tady velí on. To vůdci smečky dělají. Ani si mě moc nevšímal, tak to je asi správně, to musím já přijít za ním. Je to velký vládce smečky. Bude mě milovat a chránit a dávat mi jídlo a drbat mě. A já mu ukážu, že si to zasloužím! Že jsem ten nejlepší a nejhodnější pejsek na světě.

Vzali mě dovnitř. Tam se mi líbilo. Bylo to tam voňavé tak akorát. Vyhrabala jsem se konečně z tašky. Páníčci najednou zmizeli. Chvilí jsem je hledala. Vyčuchala jsem je za zavřenými dveřmi. A taky jsem je slyšela. Dokud je uslyším, je to dobré. Nebudu plakat, že mě tu nechali samotnou, jsem statečný pejsek. Pěkně to tu prolezu a prohlédám.

Musím si dobře prohlédnout svůj nový domov. Jenže se mi chtělo hrozně čůrat. Já vím, že by se mělo čůrat venku. To mě učili v předchozí smečce, ale jsem ještě malá a panička mě nesla celou dobu v tašce. Tam se čůrat nedalo. Pejsek si nikdy nenačůrá do pelíšku, ve kterém leží. Už se to nedalo vydržet. Přidřepa jsem si a udělala loužičku. Za chvíli přišli páníčci. Pro tu loužičku se asi zlobili, ale ten můj hlavní páníček to vyřešil a najednou loužička nebyla a už nebylo proč se zlobit. Je to skvělý páníček! A vzali mě hned s sebou ven na výlet.

Šli jsme někam, kde to moc krásně vonělo jídlem. Měla jsem obrovský hlad a žízeň, ale nic mi nedali. Už jsem byla hrozně moc unavená a chtěla jsem jen spát. Panička mě pořád zvedala. Řeknu vám, chtěla jsem být moc hodná a mazlit se sní, ale pořád se mi zavíraly oči a taky mi kručelo v bříšku.

Páníček mě zase zachránil, položil mě do tašky, já jsem se stočila do klubíčka a spala jsem.

Myslela jsem, že zase půjdeme domů, ale panička mě odnesla jinam. Musím si to tu taky pořádně prohlédnout, ale už jsem byla ten večer hrozně unavená a hladová a měla jsem žízeň. V tom novém domově byla další panička, dala mi misku s vodou a našla mi nějaké dobroty. Asi to bylo jídlo pro lidi, ale to nevadí. Jen mě to trochu tlačí v bříšku. Ale hlad už nemám. Můj pelíšek je taška, vlezla jsem si do ní zase zpátky. Panička už si mě pak nevšímala, to nevadí, aspoň se v klidu vyspím. Doufám, že zítra zase uvidím svou smečku, svého páníčka. Jakpak se asi jmenuje? Musím si všimnout, jak mu lidé říkají. Už se na něj moc těším! Jak jsem si na něj před spaním vzpomněla, hned se mi rozkmital ocásek.

Už je to skoro měsíc, co mi Marcela přinesla do bytu Bety. Takhle to štěně pojmenovala. Vlastně jsem mu tak začal říkat já. Marcela ho pojmenovala Elizabeth. Po anglické královně, která umřela v září roku 2022. Marcela miluje královskou rodinu a všechny královské rodiny a všechny ty věci okolo bohatých lidí. Když je boháč s titulem, je z toho úplně mimo. Asi, že mají holky rády pohádky nebo co. Každopádně štěně mix-pitbula pojmenovala Elizabeth. Já jí říkám Betyno. Slyší na to.

Pořád doufám, že nám co nejdřív zmizí ze života a zase bude všechno tak klidné a pohodové jako předtím. Marcela dostane rozum, její pečovatelské pudy se tím na dlouho zklidní a bude se zase starat jen o mě.

Z Betyny naštěstí nebude doga, podle veterináře z ní bude nejspíš střední pes do dvaceti kil. U veterináře jsem byl s Betynou já. Marcela se rozbrečela, že nesnáší jehly. Radost mi to neudělalo, ale šel jsem. Stálo to dost peněz. To jsem Marcela ani neříkal. Betyna musí mít čip, očkování, dostala nějaké tablety na odčervení. Dal jsem jí to večer do parku. Hlavně jsem byl zvědavý, co je to za rasu a jak to vyroste. Dvacet kilo, no ty bláho, to už je pořádný pes! Další důvod, proč se jí zbavit co nejdřív. To není žádný kapesní pejsek.

Marcela to nechápe a v těch jejích krásných zelených očích se vždycky objeví slzy, když s tím začnu. Snažím se aspoň, aby psa nevodila ke mně domů. Veterinářka říkala, že je Betyna hubená. Ptala se, co dostává za stravu. Nevěděl jsem. Ptal jsem se Marcely a ona, že prý nemá peníze na drahé žrádlo. Jak nemá? Posílám jí přece dost! Toho psa je mi líto. Nejsem žádný nelida. Sám zvíře nechci, ale taky nechci, aby mělo hlad. Marcela je sice krásná holka, ale je toho na ni možná moc. Aspoň

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Betynu nedám***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.